

dnem, kdy podle neschválené, resp. nyní zrušené smlouvy nájemní měl býti odevzdán novému nájemci.

Názor žalovaného úřadu, že v daném případě použití lze ustanovení § 2, odst. 4 cit. zákona, je právně mylným. § 2, odst. 3 cit. zákona stanoví, že obec (společný bytový úřad) nemůže schválení smlouvy odepřítí, prokáže-li pronajímatel, že nájemce vyhovuje podmínkám § 14, odst. 1, lit. a), b). Že by nájemce František Brychta, který je učitelem měšťanské školy v Brně, těmto podmínkám nevyhovoval, úřad nikde nevyslovil. Nemohl proto dle § 2, odst. 3 cit. zákona schválení nájemní smlouvy vůbec odepřítí. Tím méně mohl pak dané již schválení odvolati. V tom směru nesdílí ovšem nejvyšší správní soud názor hájený stížností, že by jednou vyslovené schválení nájemní smlouvy vůbec nesmělo býti odvoláno. Je ovšem pravda, že zákon rozeznává jen udělení a odepření schválení. Ale § 8, č. 6 připouští zabrání bytů neb místností, jejichž pronájem byl schválen podle nepravdivého oznámení. Je tedy patrné, že i schválená nájemní smlouva v případě č. 6 § 8 může pozbyti účinnosti a tudíž schválení dané se zrušiti. Ovšem rozumí se nepravdivým oznámením pouze oznámení neodpovídající ve skutečnosti § 14, odst. 1, a), b).

Má-li žalovaný úřad za to, že schválením nájemních smluv, jež stalo se dne 4. prosince 1919 ohledně bytu v I. patře a dne 11. prosince 1919 ohledně bytu ve III. patře témuž nájemníku jsou vázány nároky na tyto byty, čímž patrně vyjádřiti chtěl, že zabrání jednoho neb druhého bytu stalo by se následkem schválení obou nájemních smluv nemožným a prohlašuje-li to proto za nepřípustné, nesdílí nejvyšší správní soud tento právní názor.

Ani tehdy, když úřadem schváleny byly dvě nájemní smlouvy ohledně dvou bytů témuž nájemníkovu, nevylučuje toto schválení nikterak, aby jeden z bytů později byl zabrán, jakmile nastanou podmínky zabrání dle § 8, č. 1.—10. cit. zákona. V daném případě, kdyby nájemník obou bytů fakticky počal užívat, zákon nebrání, aby jeden z bytů dle § 8, č. 5 cit. zákona byl zabrán, budou-li podmínky dány.

Z těchto důvodů bylo naříkané rozhodnutí dle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Č. 371.

Zabírání bytů: Okresní správa politická není oprávněna, aby své konečné rozhodnutí, kterým zrušila zabírací nález obce, k rozkladu obce změnila a zabírací nález dodatečně potvrdila.

(Nález ze dne 31. března 1920 č. 2525.)

Věc: Klára Witzová v Chrudimi (adv. Dr. J. Scharf z Prahy) proti okresní správě politické v Chrudimi o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dle vývodů stížnosti a úředních vyřízení stěžovatelkou předložených zabrala bytová správa města Chrudimě odvolávajíc se na § 6, bod 1 a 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n.

výměrem ze dne 4. září 1919 č. 7946 v domě stěžovatelčině čp. 91 v Chrudimi dvě místnosti nepronajaté a neobydlené.

Okresní správa politická k odporu stěžovatelkou podanému zrušila výnosem ze dne 13. prosince 1919 č. 54558 uvedený nález zabírací, přihlížejíc k ustanovením zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.; toto své rozhodnutí však výnosem ze dne 8. ledna 1920 č. 940 k rozkladu bytové komise v Chrudimi opět zrušila a zabírací nález městského úřadu v Chrudimi v plném znění potvrdila.

Stížnost, vytýkající posléze uvedenému rozhodnutí nezákonnost, jest důvodna.

Žalovaný úřad rozhodl věcně o odporu proti nálezu zabíracímu podaném na základě ustanovení zákona o zabírání bytů ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a doložil, že z rozhodnutí toho není dalšího odvolání; přes to však pokládal se oprávněným ku změně svého rozhodnutí, když proti němu podán byl rozklad, a k novému rozhodnutí o věci, dovolávaje se ustanovení nařízení ministerstva vnitra ze dne 30. srpna 1868 čís. 124 ř. z.

Tato norma v odst. 1. připouští ovšem, aby úřad politický změnil své rozhodnutí, proti němuž byl podán rekurs, nebylo-li rozhodnutím v odpor braným přiznáno jinému právo; avšak ustanovení to samozřejmě předpokládá, že opravný prostředek z rozhodnutí je po zákonu vůbec přípustný. Toho tu však nebylo, neboť žalovaný úřad rozhodl v řádném pořadí instancí ve věci již dne 13. prosince 1919 a to dle § 27 zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. s platností konečnou a nebylo tu tedy podmínek pro použití ustanovení odst. 1. zmíněného nařízení ministerstva ze dne 30. srpna 1868.

Jestliže pak žalovaný úřad k rozkladu bytové komise v Chrudimi rozhodnutí ono změnil, učinil tak mimo řádný postup instanční a jest tudíž naříkané rozhodnutí opatřením z moci úřední. Úřad nemůže však dle všeobecných zásad pro řízení správní platných rozhodnutí, jež nabylo již právní moci, ke škodě strany z moci úřední změnit, pokud zvláštním předpisem zákonným mu právo k tomu výslovně nebylo propůjčeno. V citovaném zákoně o zabírání bytů však úřadům takové právo propůjčeno nebylo.

Bylo proto naříkané rozhodnutí, jež zákonu odporuje, dle § 7 zák. o spr. soudě zrušiti.

Č. 372.

Právo volební do obcí: * Otázka čistoty, svobody a tajnosti voleb nepřijde v úvahu, nemohlo-li by její zodpovědění míti vliv na výsledek volby.

(Nález ze dne 31. března 1920 č. 2534.)

Věc: Josef Řehák a soudruzi v Pacově proti zemské politické správě v Praze stran volby do obecního zastupitelstva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Při volbě do obecního zastupitelstva v obci Pacově bylo odevzdáno 147 hlasů. Při počtu mandátů 12 činilo volební číslo 12. Kan-